

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 25

Ο Σάκης με την κόρη του Κωνσταντίνα, manager του Sweet Fantasy

γουδίστρια. Ήμουν τότε 19 χρονών και είχαμε τρελαθεί και οι δύο. Ήρθε ο καιρός η κοπέλα να φύγει και εγώ έπεσα του θανάτα. Δεν μπορούσα να το χωνέψω. Μου στοίχισε πολύ. Μια βδομάδα ήμουν πεθασμένος. Ο μπάριμπα-Γιάννης με παρακολουθούσε. Ένα βράδυ μου λέει “μικρέ, το πρωί θα φύγουμε μαζί”.

“Άστο, του λέω μπάριμπα-Γιάννη, αφού ξέρεις”.

Επέμενε. “Το πρωί θα φύγουμε μαζί”.

Έτσι κι έγινε. Μου είπε λοιπόν.

“Ξέρεις ποιός είσαι; Ξέρεις ότι όλο το μαγαζί γεμίζει για σένα; Ξέρεις πώς είσαι εδώ και μια βδομάδα; Αν είχα τη δυνατότητα να σε κινηματογραφήσω θα το έκανα για να σου δείξω τα χάλια σου. Είσαι ο ίδιος άνθρωπος που ήσουν πριν μια βδομάδα; Τί έχεις

μαι, μέχρι να καταλαγιάσω τον πόνο. Η μέθοδος αυτή με βοηθάει να νιώθω πιο δυνατός. Σοφά λόγια από έναν άνθρωπο που ήταν μύθος!

Το βράδυ που θα τελειώσει το πρόγραμμα και συνειδητοποιήσεις ότι τα κατάφερες. Ότι ο κόσμος έμεινε ευχαριστημένος, τί θα κάνεις;

Θα πάω μια βόλτα στη θάλασσα με την κόρη μου, την Κωνσταντίνα τον ‘πιο δικό μου άνθρωπο’, που με καταλαβαίνει και θα βγάλω μια φωνή να φύγει κάτι από μέσα μου.

Εάν σου γινόταν κάποια πρόταση να τραγουδήσεις στην Ελλάδα θα πήγαινες;

Στην Ελλάδα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Δεν είναι όπως τ’άφησα. Την πρώτη φορά που πήγα πίσω το ‘97, δεν μου άρεσε

Ήρθε η ώρα να συνεχίσω κάτι που άφησα μισοτελειωμένο. Θέλω να δώσω κάτι όμορφο στην ελληνική παροικία. Αγαπάω τη μουσική, αγαπάω αυτό που κάνω. Μου λείπει ο κόσμος.

Πολύ με πίκρανες ζωή μακριά θα φύγω ένα πρωί θ’ ανέβω σ’ ένα αεροπλάνο να δω τον κόσμο από κει πάνω.

Και ότι σε πλήγωσε ή σε θάμπωσε από ψηλά αν το κοιτάξεις θα σου φανεί τόσο ασήμαντο που στη στιγμή θα το ξεχάσεις.

Από ένα αεροπλάνο μπορείς να δεις την ομορφιά της ζωής. Από εδώ δεν μπορείς να δεις τα σχήματα, το απέραντο γαλάζιο, το απέραντο πράσινο. Όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις τόσο πιο πολύ ανεβαίνει η ψυχολογία σου.

Πως αντιμετωπίζεις κάτι που σε πονάει;

Ο γνωστός κιθαρίστας και δημιουργός, ο μπάριμπα-Σαμιωτάκης μου έχει πει κάτι πολύ σοφό που το έχω εφαρμόσει όλα μου τα χρόνια. Κάποια εποχή που τραγουδούσα στην “Αλεπού” στα Τρίκαλα, είχα ερωτευτεί τρελά μια τρα-

πάθει;”.

“Μπάριμπα-Γιάννη αφού ξέρεις”.

Τότε με κοίταξε και μου είπε: “Στη ζούγκλα τα λιοντάρια όταν έχουνε καυγά και πληγώνονται αποσύρονται”.

“Τι εννοείς μπάριμπα Γιάννη;”

“Στη φωλιά όπου κανείς δεν τα βλέπει γιατί είναι περήφανα ζώα αρχίζουν και γλείφουν τις πληγές τους. Γλείφουν το βρώμικο αίμα μέχρι να αρχίσει και πάλι να κυλάει το καθαρό. Τότε βγαίνουν και πάλι στη ζούγκλα πιο δυνατά”.

Οι κουβέντες του μπάριμπα Γιάννη μου έδωσαν τη δύναμη που χρειάστηκα. Συνειδητοποίησα ότι ναι, πληγώθηκα αλλά όφειλα να συγκεντρώσω τις δυνάμεις μου και να ξαναβγώ. Σε δύο εβδομάδες ήμουν αγνώριστος. Από τότε μου έμεινε η μέθοδος του λιονταριού. Όταν κάτι με στεναχωρά, όταν κάτι με έχει πληγώσει, κλείνο-

η νύχτα. Το μπουζούκι είχε γίνει διακοσμητικό στοιχείο. Έβγαινε κατά τη μία, για κανά δύο ώρες. Είναι αυτό που λένε “στις δώδεκα βγαίνουν τα φαντάσματα και οι μπουζουξήδες”. Τα χρόνια που δούλευα εγώ ήμουν διαφορετικά. Εμείς τότε είχαμε μεράκι. Γλεντούσαμε μέχρι τις πρωινές ώρες. Εκτιμώ και σέβομαι τα πάντα, γιατί αλλάζουν οι καιροί, επομένως αλλάζουν και οι συνήθειες των ανθρώπων. Η ζωή εξελίσσεται. Εξελίχθηκε και η νύχτα. Ίσως να άλλαξε και η ψυχολογία μου.

Σάκη θα ήθελα να σε ευχαριστήσω για αυτή τη συνέντευξη και φυσικά ανυπομονώ -όπως άλλωστε και όλη η παροικία μας- να σε απολαύσουμε το Σάββατο 19 Δεκεμβρίου στο Fontana Amarosa.

Πιστεύεις ότι η ζωή είναι γλυκιά;

Αναλόγως με πόση ζάχαρη τη σερβίρεις.

Ποιά ήταν τα όνειρά σου όταν ήρθες στην Αυστραλία;

Ένα σπίτι, μια επιχείρηση αποδεκτή από τον κόσμο και ποιοτική μουσική. Τα δύο πρώτα νομίζω τα κατάφερα. Μέσα στη γλυκειά φαντασία ήρθε και λίγο μπατόν σαλέ. Αλλά η ζωή προχωράει. Μένει να ολοκληρώσω το όνειρό μου στο χώρο της μουσικής.

Ήρθε η στιγμή λοιπόν να υλοποιήσεις το τρίτο όνειρό σου...

Ήρθε η ώρα να συνεχίσω κάτι που άφησα μισοτελειωμένο. Θέλω να δώσω κάτι όμορφο στην ελληνική παροικία. Αγαπάω τη μουσική, αγαπάω αυτό που κάνω. Μου λείπει ο κόσμος. Όταν τραγουδούσα στην Ελλάδα, ήθελα τον κόσμο δίπλα μου, να τραγουδάει μαζί μου. Μου έχει λείψει ο κόσμος, το χειροκρότημα, το τραγούδι.

Έχεις τη δύναμη να αφήσεις το παρελθόν πίσω;

Δεν αφήνω το παρελθόν γιατί το αγαπάω. Από το παρελθόν φτιάχνουμε το παρόν και το μέλλον. Δεν έχω εμμονές. Αποδέχομαι ότι έχω κάνει γιατί είναι δικά μου τα λάθη. Είμαι άνθρωπος ανεξάρτητος και καταλογίζω ευθύνες μόνο στον εαυτό μου.

Ποιό είναι το αγαπημένο σου τραγούδι;

Έχω στο μυαλό μου 3.500 κομμάτια. Θεωρώ όλα τα τραγούδια παιδιά μου. Μπορεί μια μάνα να ξεχωρίσει τα παιδιά της;

Πες μου ένα στίχο που σε εκφράζει.

“Το αεροπλάνο” του Κώστα Χατζή.

